

Arrest

nr. 91 490 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 november 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 houdende de weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 2012 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN NYVERSEEL, loco advocaat BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat BRACKE, loco advocaat DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2012 diende verzoekende partij een aanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Uit het Eurodac-verslag van diezelfde dag bleek dat verzoekende partij reeds op 8 augustus 2012 een asielaanvraag had ingediend in Polen. Hiermee geconfronteerd, bevestigde verzoekende partij dit gegeven.

Op 24 september 2012 werd een terugnameverzoek op basis van artikel 16.1.c van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd.

Op 27 september 2012 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in.

Op 20 oktober 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingen wet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...) Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughervingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughervingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij wordt sedert 30 oktober 2012 van haar vrijheid beroofd. Blijkens de gegevens van het administratief dossier werd de gedwongen repatriëring van verzoekende partij op 12 november 2012 in het vooruitzicht gesteld. De eventuele gedwongen tenuitvoerlegging werd door toedoen van het hierboven weergegeven artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet alvast van rechtswege geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering op 12 november 2012. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Tevens dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift werd ingediend binnen de beroepstermijn zoals bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, zodat dient gesteld te worden dat, rekening houdend met de vereiste van artikel 13 van het EVRM en het gegeven dat verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd, verzoekende partij niet onredelijk lang heeft gewacht om haar beroep in te dienen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste en tweede middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij niet alleen in België verbleef, doch met haar volledig gezin. Zij betwist niet dat haar echtgenote en kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, doch stelt dat zij dertig dagen hebben om te vertrekken, zodat zij pas uiterlijk tegen 29 november 2012 dienen te vertrekken. Verzoekende partij meent dat zij zich tot op die datum kan beroepen op artikel 8 van het EVRM om zich met haar gezin te herenigen. Verzoekende partij benadrukt dat zulks des te meer geldt, aangezien zij naar Polen zal worden gerepatriëerd en dat haar gezinsleden daar geen verblijfsrecht hebben. Verzoekende partij stipt aan dat door haar een bevel met begeleidende maatregelen te betekenen, zij eensklaps gescheiden werd van haar echtgenote en haar kinderen. Verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een fundamenteel recht op gezinsleven en dat dit geen gunst is en dat de overheid er dan ook dient voor te zorgen dat men dit recht ook effectief kan uitoefenen. Verzoekende partij benadrukt nog dat tal van de gezinsleden minderjarig zijn en dus zeer kwetsbaar en dat zij niet enkel nood hebben aan hun moeder doch ook aan hun vader. Verder stelt verzoekende partij dat de gedwongen scheiding een onmenselijke behandeling tot gevolg heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij stelt dat er automatisch een

bevel werd afgeleverd, dus zonder beoordeling. Verzoekende partij meent dat uit de motivering moet blijken dat er een onderzoek is gebeurd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Aldus dient de Raad zich te plaatsen op 30 oktober 2012 wat betreft de beoordeling van het gezinsleven dat door verzoeker wordt ingeroepen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu beroept verzoekende partij zich enkel op de schending van haar gezinsleven en stelt verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar echtgenote en kinderen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar asielaanvraag heeft te kennen gegeven dat zij haar gezin komt vervoegen. Voorts stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet betwist dat de echtgenote en kinderen momenteel in België verblijven, weliswaar zonder verblijfsstatuut. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij als feitelijke verblijfplaats het adres heeft opgegeven waar haar echtgenote en kinderen verblijven.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gezinsleven tussen echtgenoten een weerlegbaar vermoeden is, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen.

In deze stand van het geding maakt verzoekende partij met haar uiteenzetting voldoende aannemelijk dat er sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Waar verzoekende partij lijkt aan te geven dat zij een recht heeft op een gezinsleven en dat de overheid er dan ook voor dient te zorgen dat zij dit recht kan uitoefenen, stipt de Raad aan dat inzake immigratie, het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de echtgenote van verzoekende partij en hun kinderen op 21 september 2011 naar België zijn gereisd zonder verzoekende partij en dat verzoekende partij pas op 4 september 2012, zijnde één jaar later, haar gezin achterna is gereisd, waarbij ze eerst een asielaanvraag heeft ingediend in Polen. *In casu* is verzoekende partij zelf verantwoordelijk voor het feit dat er sprake was van een scheiding van haar gezin gedurende één jaar, alsook voor het gegeven dat haar dossier nu niet dezelfde weg volgt als dat van haar gezin. Niettegenstaande het duidelijk is dat verzoekende partij reeds voor haar asielaanvraag één jaar gescheiden leefde van haar gezin, heeft zulks haar niet belet heeft om het bestaande gezinsleven te onderhouden. Het lijkt de Raad dan ook niet ernstig om nu te schermen met de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. In het verleden lijkt verzoekende partij geen nadeel ondervonden te hebben van een scheiding van haar gezin. Verzoekende partij geeft ook geen enkele reden aan waarom ze zo lang gewacht heeft alvorens haar gezin achterna te reizen.

Voorts blijkt dat verzoekende partij niet ontkent dat haar gezinsleden niet over een verblijfsrecht beschikken op het Belgisch grondgebied. Evenwel stelt zij dat zij minstens tot 29 november in België moet kunnen verblijven omdat haar gezin tot dan de tijd heeft om het grondgebied te verlaten. Het bevel dat aan haar gezinsleden werd betekend belet deze gezinsleden echter niet om het grondgebied van het Rijk voor deze datum te verlaten. Aangezien aan de gezinsleden van de verzoekende partij geen verblijfsrecht is toegekend ziet de Raad ook niet in waarom aan verzoekende partij dan wel een verblijfsrecht (zelfs tijdelijk voor anderhalve week) zou moeten worden toegekend.

Waar verzoekende partij stelt dat zij naar Polen zal worden teruggestuurd kan zij worden gevolgd. Niettegenstaande haar gezinsleden geen verblijfsrecht hebben in Polen toont zij echter niet aan dat deze haar niet tijdelijk kunnen vergezellen voor de duur van haar asielaanvraag. Zelfs aangenomen dat haar gezinsleden naar hun land van herkomst dienen terug te keren, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van een definitieve scheiding. Zo verzoekende partij in Polen erkend wordt als vluchteling, dan zal zij hoe dan ook het recht genieten om haar gezinsleden te laten overkomen, zo zij echter niet wordt erkend, dan zal ook verzoekende partij dienen terug te keren naar haar land van herkomst alwaar zij weer herenigd zal worden met haar gezin. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding van haar gezin het gezinsleven onmogelijk maakt temeer zij er in het verleden zelf voor geopteerd heeft om gedurende één jaar gescheiden te leven van haar gezin. Met haar betoog maakt verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat er *in casu* door de verwerende partij geen aandacht werd geschonken aan haar situatie of dat er hieromtrent niet werd gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat de echtgenote van verzoekende partij en haar drie kinderen op 26 oktober 2012 een bevel hebben gekregen om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Alhoewel het een summiere motivering betreft, toont het hoe dan ook aan dat de situatie van verzoekende partij wel werd bekeken en bestudeerd vanuit het oogpunt van zijn gezinsleven in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoekende partij beroept zich opnieuw op de scheiding van haar gezin.

Vooreerst is uit de bovenstaande bespreking gebleken dat de verwijdering van verzoekende partij niet noodzakelijkerwijze de scheiding van haar gezin dient in te houden, nu blijkt dat het gezin van verzoekende partij hoe dan ook het Belgische grondgebied dient te verlaten. In het slechtste geval is er sprake van een tijdelijke scheiding, waarbij dient aangestipt te worden dat verzoekende partij er in het verleden zelf voor heeft geopteerd om gedurende één jaar van haar gezin gescheiden te leven. Aldus maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een vernederende beslissing in de zin van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Verzoekende partij heeft in deze stand van het geding geen verdedigbare grief aangetoond.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet verder onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.3..2 De beoordeling van deze voorwaarde:

Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt verzoekende partij dat zij voor zeer lange tijd van haar gezin gescheiden zal worden daar zij teruggestuurd zal worden naar Polen terwijl haar gezin niet over een verblijfsrecht beschikt in Polen, alsook omdat het gezin haar niet kan volgen omwille van de medische problematiek waarmee haar zoontje te kampen heeft. Verder stelt zij dat uit verschillende medische attesten blijkt dat haar kind wel degelijk te kampen heeft met een medische problematiek, zodoende dat haar verwijdering van het grondgebied een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en tegenaangewezen is. Voorts uit verzoekende partij kritiek op de beslissing die werd genomen met betrekking tot de aanvraag tot medische regularisatie van haar zoon.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het nadeel erin bestaat dat zij zal gescheiden worden van haar gezin, merkt de Raad op dat dit nadeel het gevolg is van het eigengereid handelen van verzoekende partij. Zij heeft er immers zelf voor gekozen om haar gezin voorop te sturen en vervolgens één jaar te wachten alvorens haar gezin te vervoegen en ook nog eens een asielaanvraag in Polen in te dienen. Dit heeft als onmiddellijk gevolg dat het dossier van verzoekende partij niet dezelfde weg heeft gevolgd als haar gezin en dat zij zich nu in een andere juridische situatie bevindt. Hoe dan ook is reeds uitgelegd dat de verwijdering van verzoekende partij niet noodzakelijkerwijze een scheiding van haar gezin dient in te houden nu ook zij het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten. Betreffende de medische problematiek van haar zoontje blijkt uit de bijgevoegde medische attesten geenszins dat het kind niet in staat zou zijn om te reizen. Tevens geeft de arts ook aan dat een diagnose nog onduidelijk is en dat er nog geen behandeling werd gestart. Wel wordt aangegeven dat het kind bij een volgende aanval onmiddellijk in ziekenhuis terecht moet kunnen. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat dit noodzakelijkerwijze een Belgisch ziekenhuis dient te zijn. Er wordt verder enkel aangegeven dat mantelzorg vereist is, doch ook dit gegeven kan bezwaarlijk een probleem zijn, nu zowel verzoekende partij als haar echtgenote verplicht zijn om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij toont niet aan dat haar gezin haar niet zou kunnen vervoegen in Polen en niet bij machte zou zijn om een tijdelijk verblijf te verkrijgen in afwachting van een uitspraak betreffende de asielaanvraag van verzoekende partij. Hoe dan ook werd reeds uiteengezet dat er in het slechtste geval slechts sprake zal zijn van een tijdelijke scheiding, zodat het nadeel dat verzoekende partij voorhoudt hoe dan ook niet onherstelbaar is.

Waar verzoekende partij aangeeft dat haar zoontje niet kan reizen omwille van zijn medische problematiek dient ook nog aangestipt te worden dat dit eerder een nadeel lijkt te zijn in hoofde van het kind, hetgeen geenszins een persoonlijk nadeel is welk voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Evenmin kan de kritiek die verzoeker uit op de beslissing inzake de aanvraag om medische regularisatie als nadeel worden weerhouden aangezien deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering.

Met haar betoog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar hoofde zal doen ontstaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november twee duizend en twaalf door:

mevr. J.CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. R. JACOBS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

J. CAMU